

Arrest

nr. 229 925 van 6 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat V. MEULEMEESTER en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 13 september 2019 wordt verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem aangetroffen met een Venezolaans paspoort, maar zonder passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van zijn verblijf blijken. Op dezelfde dag wordt hij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt hij om internationale bescherming. Op 4 november 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 5 november 2019 aan verzoeker per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Araure in de deelstaat Portuguesa.

In 2012 begon u samen met uw zus, L. B. A. A. (...), en enkele neven en nichten, deel te nemen aan activiteiten van de jongerenafdeling JDS van de oppositiepartij Un Nuevo Tiempo. Op 7 maart 2014 werd u benoemd tot coördinator van registers en statistieken voor de jongerenafdeling van de partij in uw gemeente.

Op 10 juni 2016 nam u deel aan betoging van een studentenbeweging. Tijdens deze betoging werden jullie door de colectivos aangevallen. U zag dat uw nicht, B. F. Y. A. (...), werd meegenomen door de colectivos, een paramilitaire groep die aan de kant staat van de overheid. U werd omvergeduwd en u kon ontkomen. U verschuilde zich in een winkel tot het rustiger werd en u terug naar huis kon keren.

Op 24 juni 2016 nam u deel aan een manifestatie voor de Nationale Kiesraad. Op het einde van de dag, toen jullie aan het opruimen waren, werden jullie aangevallen door de colectivos. U werd op de grond geduwd en bedreigd met een pistool. Uw nicht Y. A. (...) werd eveneens aangevallen door de colectivos. Plots vertrokken de colectivos weer. Samen met uw nicht keerde u terug naar het kantoor van de partij. Uw nicht heeft vervolgens het land vertalen nadat haar huis beklad werd met verf. Zij vertrok naar de Dominicaanse Republiek in augustus 2016.

Na deze betoging van 24 juni 2016 werden u via een onbekende facebookaccount berichten gestuurd waarin u beledigd werd. U heeft nadien uw eigen facebookaccount afgesloten.

Op 1 september 2016 nam u samen met uw zus deel aan een manifestatie in Aurare. Hierbij werden jullie door de colectivos aangevallen en door de ordediensten tegengehouden. Dankzij een neef, die bij de ordedienstenwerkte, konden jullie echter weglopen. Hierna zetten u en uw zus jullie politiek activisme op een laag pitje.

U verbleef een tijdje in Barinas waar u uw studies architectuur verder zette. Hier zag u geregeld een auto van de Sebin (de Venezolaanse inlichtingendienst) rondrijden. Vervolgens bleef u enkele maanden thuis binnen tot aan uw vertrek op 30 maart 2017. U vertrok toen naar de Dominicaanse Republiek.

Na uw vertrek verhuisden uw moeder en uw zus van Aurare naar een naburige wijk. Uw zus bleef echter problemen kennen. Zij vertrok in november 2017 samen met haar man Gustavo naar Buenos Aires, Argentinië. Tien maanden later kwam uw zus u en uw nicht vervoegen in Punta Cana in de Dominicaanse Republiek. Op 12 september 2019 vertrok u samen met uw zus en uw nicht naar Europa.

Op 13 september 2019 kwamen jullie samen in België aan, waar u dezelfde dag nog een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: verschillende foto's waarbij u en uw zus en nicht worden afgebeeld bij politieke manifestaties en demonstraties; verschillende foto's van manifestaties en colectivos; verschillende kopieën van krantenartikelen over de algemene situatie in uw regio; een kopie van de huwelijksakte van uw zus; een kopie van uw geboorteakte; het uurrooster van uw studies aan de universiteit en een brief van de partij Un Nuevo Tiempo dd. 06.09.2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet met betrekking tot uw reismotief – u was immers niet in het bezit van passende

documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van uw verblijf bleken – rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Bovendien heeft u gepoogd de autoriteiten te misleiden door valse informatie te verstrekken aangaande uw asielmotieven (zie verder).

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a, b of c van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u in Venezuela slechts in beperkte mate politiek actief was. U verklaarde sinds 2012 deel te nemen aan activiteiten van de jongerenafdeling van de partij Un Nuevo Tiempo en sinds 7 maart 2014 actief te zijn als coördinator van registers en statistieken voor de jongerenafdeling van de partij in uw gemeente (CGVS, p. 7). Er dient te worden opgemerkt dat dit om een vrijwillige functie gaat die uw opnam binnen de jongerenafdeling van de partij waarvoor u niet betaald werd (CGVS, p. 9).

Bovendien bevatten uw verklaringen enkele incoherenties waardoor er twijfels ontstaan over de exacte toedracht van uw activisme binnen de jongerenafdeling van Un Nuevo Tiempo in uw gemeente. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over hoe u verkozen bent geraakt tot coördinator. Zo verklaarde u eerst dat mensen zich kandidaat konden stellen en dat er via een interne stemming binnen de partij wordt gestemd op de kandidaten (CGVS, p. 7). U verklaarde dat er meerdere kandidaten waren (CGVS, p. 7). Gevraagd om welke reden ze voor u hebben gekozen voor die functie, stelt u dat het niet zo was dat er op iemand gestemd werd maar dat u enkel als geschikte kandidaat werd bevonden (CGVS, p. 8). Voorts wordt er opgemerkt dat u en uw zus tegenstrijdige verklaringen aflegden over de inhoud van de functie die u juist uitvoerde. Uw zus verklaarde dat u onder andere verantwoordelijk was voor de loonbrieven (zie CGVS 1901389, p. 4). U heeft tijdens uw verklaringen over uw functie als coördinator echter niet gesproken over uw verantwoordelijkheid voor de loonbrieven (CGVS, p. 7-8). Het feit dat u en uw zus tegenstrijdige en vage verklaringen afleggen over jullie functies en toetreding tot de partij, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Het is voorts bijzonder vreemd dat er in de door u voorgelegde brief van Un Nuevo Tiempo, waarin uw activisme voor de partij beschreven staat, melding wordt gemaakt van het feit dat u op 7 mei 2014 werd verkozen tot coördinator, terwijl uzelf verklaarde dat u op 7 maart 2014 werd benoemd tot coördinator (CGVS, p. 7). Bovendien vermeldt deze brief dat u uw medewerking verleende bij de campagne voor de gouverneursverkiezingen van 15 oktober 2017, terwijl u reeds op 30 maart 2017 Venezuela heeft verlaten (DVZ, verklaringen betreffende procedure, p. 11, vraag 31). Het feit dat de inhoud van de brief van uw partij, het enige door u neergelegde document dat afkomstig is van uw partij, niet overeenkomt met uw verklaringen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de exacte toedracht van uw activisme voor Un Nuevo Tiempo.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int>; OHCHR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of

deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Volgens uw verklaringen hebt u Venezuela verlaten omdat u als gevolg van uw politiek activisme voor de jongerenafdeling van de oppositiepartij Un Nuevo Tiempo door de colectivos en de Venezolaanse inlichtingendiensten wordt vervolgd.

Hoewel het CGVS kan aannemen dat u banden heeft met Un Nuevo Tiempo en niet meteen in twijfel trekt dat u hebt deelgenomen aan betogingen, bent u er niet in geslaagd uw voorgehouden individuele problemen met de Venezolaanse autoriteiten en/of aanverwante organisaties aannemelijk te maken.

Zo verklaart u dat u op 24 juni 2016 door de colectivos werd herkend als een familielid van uw nicht Y. A. (...), nadat u haar naam riep om haar te waarschuwen toen u zag dat een lid van de colectivos op haar afstapte. U kreeg toen een trap in de rug waarbij de colectivos tegen u zeiden u dat u familie was van degene die zo graag filmt met haar gsm (CGVS, p. 11-12). Hiermee verwijst u naar een incident dat door uw nicht werd aangehaald tijdens haar persoonlijk onderhoud. Zij verklaarde toen dat ze tijdens een staking op 13 juni 2016 met haar gsm probeerde te filmen hoe betogers werden aangevallen door colectivos, maar dat een agent van de nationale garde haar gsm afpakte en doorgaf aan een lid van de colectivos. Uw nicht gaf daarbij te kennen dat al haar informatie op die gsm stond: over haarzelf, haar familie, haar huis en haar foto's. Meteen daarna merkte ze bij haar woning auto's op van de Venezolaanse inlichtingendienst Sebin (CGVS 19/01388, p. 11). Het is evenwel bijzonder weinig aannemelijk dat u amper 11 dagen nadat de gsm van uw nicht werd afgenomen, zou zijn geïdentificeerd als een familielid van uw nicht door leden van een paramilitaire veiligheidsorganisatie. Uw nicht kon immers geenszins worden beschouwd als een prominent lid van de Venezolaanse oppositie. Het is dan ook bijzonder onwaarschijnlijk dat de Venezolaanse inlichtingendienst na de inbeslagname van haar gsm de moeite zou doen om haar constant in de gaten te houden en een overzicht te maken van haar familiaal netwerk en dat vervolgens te communiceren naar een paramilitaire organisatie die hen helpt om betogingen neer te slaan. Bovendien kunnen er ernstige bedenkingen gemaakt worden bij de verklaringen van uw nicht over de inbeslagname van haar gsm. Zo legde uw nicht tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS een foto neer die ze gemaakt zou hebben tijdens de manifestatie op 13 juni 2016. Dit is hoogst opmerkelijk. Uw nicht beweert immers eveneens dat haar gsm werd afgenomen tijdens diezelfde manifestatie (CGVS 19/01388, p. 4 en 11).

Daarnaast zijn uw verklaringen over hoe u in de gaten werd gehouden door de veiligheidsdienst weinig aannemelijk. U geeft aan dat jullie bij betogingen en bijeenkomsten vaak wagens van de Venezolaanse inlichtingendienst zagen. Jullie herkenden die omdat het witte geblindeerde wagens waren die zonder nummerplaat rondreden. Nadat u tijdens betogingen in juni 2016 persoonlijk geïdenteerd werd door de veiligheidsdiensten merkte u nadien op verschillende plaatsen waar u naar toe ging eenzelfde witte auto zonder nummerplaat op. U zag die zowel in uw woonplaats Araure in een straat bij de ingang van de compound waar u woonde en aan het kantoor van Un Nuevo Tiempo, als in de stad Barinas aan de universiteit waar u studeerde en de residentie waar u daar sliep (CGVS, p. 11-12 en 16-17). Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat de Venezolaanse inlichtingendienst in

een poging om u te schaduwen steeds gebruik zou maken van eenzelfde type wagen, met name een witte geblindeerde wagen zonder nummerplaat. Aangezien een dergelijke wagen nogal gemakkelijk te herkennen is, is het totaal onaannemelijk dat de inlichtingendienst die steeds zou gebruiken om mensen te schaduwen. Ook uw verklaringen over de manier waarop u en uw zus konden ontkomen nadat jullie werden aangehouden tijdens de betoging van 1 september 2016 hangen van toevalligheden aan elkaar en overstijgen nauwelijks het anekdotische. Zo stelt u dat jullie samen met een groot aantal andere betogers werden omsingeld door agenten van de politie en de nationale garde. Vervolgens werden jullie door een agent hardhandig naar de muur gedraaid. Daarop hoorde u een andere agent zeggen: zoek een manier om hen mee te nemen en te plaatsen. Toen u zich omdraaide zag u uw neef die bij de nationale garde werkt. Hij droeg u op te lopen en zo konden u en uw zus ontkomen (CGVS, p. 12). Een dergelijke gang van zaken kan evenwel bezwaarlijk als aannemelijk worden beschouwd. Deze vaststelling ondermijnt verder de door u voorgehouden persoonlijke problemen met de autoriteiten in Venezuela.

Tevens legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw activiteiten na de betoging van 1 september 2016. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw moeder u, na de betoging op 1 september 2016 waarbij u werd aangevallen, een straatverbod heeft opgelegd, waarna u contact opnam met familieleden die reeds in de Dominicaanse Republiek verbleven om uw vertrek te regelen (DVZ, vragenlijst vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS stelde u echter op 16 september 2016 nog naar een betoging te zijn geweest, waar u van op afstand toekeek (CGVS, p. 12). Vervolgens verklaarde u naar Barinas te zijn gegaan, waar u wilde blijven studeren (CGVS, p. 12). U legde eveneens tegenstrijdige verklaringen af over contacten die u had met de colectivos. U verklaarde eerst dat u na de confrontatie van 1 september 2016 geen persoonlijk contact meer heeft gehad met de colectivos (CGVS, p. 16). Vervolgens verklaarde u dat u elke keer dat u buitenkwam in contact kwam met de colectivos die bedreigingen naar u riepen (CGVS, p. 17-18). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Vervolgens wordt opgemerkt dat u volgens uw verklaringen nooit werd gearresteerd door de Venezolaanse autoriteiten, noch werd er ooit een klacht tegen u neergelegd voor uw activisme (CGVS, p. 16, DVZ vragenlijst vraag 3.1. en 3.2.). De Sebin zou u maanden hebben achtervolgd, zij hebben u, noch uw familie, noch uw vrienden ooit aangesproken (CGVS, p. 17). De autoriteiten zijn nooit bij uw thuis naar u op zoek geweest terwijl u nog zes maanden na de bedreiging van de colectivos in uw huis bent verbleven (CGVS, p. 18). U legt voorts geen bewijzen voor van de bedreiging die u via facebook zou hebben gekregen (CGVS, p. 3-5, 12). Er blijkt uit uw verklaringen dan ook niet dat de Sebin actief naar u op zoek zouden zijn geweest. Indien de Venezolaanse autoriteiten u werkelijk vervolgden wegens uw politiek activisme, is het vreemd dat ze u nooit hebben gearresteerd. Ook kon u op legale wijze uw land verlaten om naar de Dominicaanse Republiek te gaan (DVZ vragenlijst vraag 31, p. 11). U kende geen problemen op de luchthaven van Caracas om het land te verlaten (CGVS, p. 9). Uit dit alles blijkt dat u niet door de Venezolaanse autoriteiten werd geïsoleerd. Bovendien wordt opgemerkt dat er volgens uw moeder sinds het vertrek van uw zus in november 2017 tot op heden geen nieuwe ontwikkelingen zijn gebeurd met betrekking tot de problemen van u en uw zus (CGVS, p. 6; CGVS 1901389, p. 10).

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan betogingen en uw banden met de partij Un Nuevo Tiempo.

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Wat betreft de foto's waarop u staat afgebeeld bij functionarissen van de partij Un Nuevo Tiempo en tijdens deelnames aan manifestaties en demonstraties, dient ten eerste te worden benadrukt dat het gegeven dat u aan deze activiteiten deelnam en dat u in contact stond met leden van Un Nuevo Tiempo niet wordt betwist. Uit deze foto's kan echter niet worden afgeleid dat u als gevolg van uw politieke activiteiten persoonlijk door de colectivos of door de Sebin werd vervolgd. Wat betreft de foto's waarop u niet staat afgebeeld wordt dan weer benadrukt dat deze bezwaarlijk kunnen gebruikt worden om uw politiek activisme aan te tonen of om aan te tonen dat u als gevolg hiervan vervolgd werd. In verband met de verschillende krantenartikelen die u neerlegt dient dan weer te worden opgemerkt dat u in deze stukken niet wordt vermeld en dat u ze louter neerlegt om de algemene situatie in uw regio en in Venezuela als geheel te schetsen. Uit deze stukken kan dus evenmin worden opgemaakt dat u persoonlijk werd vervolgd. Wat betreft uw geboorteakte en de huwelijksakte van uw zus wordt opgemerkt dat deze stukken enkel informatie bevatten omtrent uw identiteit en nationaliteit, gegevens die in deze beslissing niet dadelijk ter discussie staan. Het uurrooster van uw studies heeft evenmin betrekking op de problemen die u in Venezuela zou gekend hebben. Uw politieke voorkeur en activisme

staat hier niet ter discussie, maar de door uw voorgelegde documenten tonen geenszins aan dat u persoonlijk in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten terecht kwam of zou kunnen komen in de toekomst.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan politieke manifestaties en demonstraties georganiseerd door El Nuevo Tiempo of andere oppositiepartijen niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting

te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusvenezuelasituationsecuritaire20190404.pdf> of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusvenezuelaveiligheidssituatieaddendum20190701.pdf> of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

Tenslotte wordt er opgemerkt dat er ook aan uw nicht, B. F. Y. A. (...) (1901388) en uw zus, L. B. A. A. (...) (1901389) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd betekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert de volgende grieven aan:

"Volgens het CGVS zou het louter lid zijn van een oppositiepartij niet volstaan om een risico op vervolging te lopen. In elk geval zou een individuele beoordeling vereist zijn.

Vooreerst blijkt uit de individuele verklaringen van verzoeker dat hij weldegelijk persoonlijk werd geviséerd door de Venezolaanse overheid en/of haar paramilitaire organisaties.

Ten tweede lijkt het CGVS te argumenteren dat de volgende categorieën van personen minstens een verhoogd risico op vervolging lopen:

- (a) Personen met een mobiliserende politieke functie*
- (b) Manifestanten tijdens manifestaties tegen de overheid*

*Dit laatste wordt ook bevestigd door talloze landinformatie :
VENEZUELA. Veiligheidssituatie (addendum), 1 juli 2019, p 9 e.v. :
(...)*

Uit voormelde nota blijkt dat de overheid deelnemers aan betogingen en manifestaties doelbewust blootstelt aan hardhandig politieoptreden, arbitraire aanhoudingen en gerechtelijke vervolging met als doel om haar macht te handhaven. Voormelde handelingen worden unaniem omschreven als mensenrechtenschendingen, en zelfs ondergebracht onder de hoofding: "3. Doelwitten van mensenrechtenschendingen."

*- Amnesty International schrijft in het bewust rapport het volgende:
"(...)"*

*- OHCHR schrijft in het bewuste rapport van maart 2019 het volgende:
"(...)"*

*- USDOS schrijft in het bewuste rapport van 13 maart 2019 het volgende:
"(...)"*

- UNHCR raadt een gedwongen terugkeer naar Venezuela af, voor elke Venezolaanse burger, inclusief jonge vrouwen die deelnemen aan betogingen (zie hierboven).

Dit wordt ook bevestigd door onderstaande landinformatie:

HRC – UN Human Rights Council (formerly UN Commission on Human Rights), Venezuela, Report on the human rights situation (economic and social rights; civil and political rights; access to justice; reparation for victims; groups at risk; other topics (Advance unedited version), 05/07/2019 (...)

BAMF, Report on the current situation, Länderreport 17; Venezuela, september 2019 (...)

13 September 2019 | Van Praag, Oriana (Author), published by ReliefWeb, Venezuela, Report on humanitarian and political crisis in the country, Understanding the Venezuelan Refugee Crisis (...)

Verzoeker behoorde tot de beide door het CGVS hierboven opgesomde categorieën (mobiliserende functie/manifstant).

Het CGVS stelt echter dat verzoeker slechts in beperkte mate politiek actief zou zijn geweest als vrijwilliger, waarbij hij nooit in contact zou zijn gekomen met overheidsfunctionarissen. Dit laatste wordt echter tegengesproken door verzoekers verklaringen, zijnde dat hij werd aangevallen door de colectivos gedurende verschillende manifestaties alsook werd geobserveerd door de SEBIN.

Met name was verzoeker was lid van de jongerenafdeling van de oppositiepartij Un Nuevo Tiempo. Hij was actief als coördinator van de register en statistieken. Hij had de agenda van de activiteiten van de jongerenafdeling van de oppositiepartij Un Nuevo Tiempo, zoals opleidingen, manifestaties enz. Op het register werd genoteerd welke activiteiten zouden worden gepland en wat hiervoor vereist was (bijv. hoeveel vrijwilligers zich hiervoor hadden aangemeld) alsook welke activiteiten reeds hadden plaatsgevonden en hoeveel mensen hadden deelgenomen. Voor de kleinere activiteiten werd eveneens op het register genoteerd wie had deelgenomen. Verder mobiliseerde hij eveneens mensen en ging hij van deur tot deur om nieuwe leden te werven. Aldus had verzoeker een duidelijke mobiliserende functie binnen een oppositiepartij.

Daarnaast nam verzoeker herhaaldelijk deel aan manifestaties tegen het regime.

Verzoeker handelde uit pure overtuiging. Hij wou een betere toekomst voor zichzelf en zijn land waarbij de burgerrechten worden gerespecteerd en het geweld stopt. Bij een terugkeer zal hij politiek blijven strijden voor een betere toekomst. Om iemands politiek activisme te beoordelen maakt het geen verschil of iemand betaald wordt of vrijwillig handelt zoals het CGVS vermeld in de bestreden beslissing.

Verzoeker verrichte zijn activiteiten bovendien openlijk en deze waren gekend bij de overheid. Op de talloze foto's die hij overmaakte blijkt dat de jongeren op straat actief waren in T-shirts van de politieke partij. Maar bovenal werd de GSM van verzoekers niet afgepakt door de Nationale Garde. Enige tijd later werd verzoeker daarop geïdentificeerd als haar neef. Hij was aldus persoonlijk gekend bij de paramilitaire organisatie van de overheid. Bovendien werd hij persoonlijk bedreigd via zijn facebookaccount als "esqualido", een woord dat de colectivos gebruiken voor opposant. Verzoeker werd aldus persoonlijk geïdende.

De diverse handelingen van SEBIN/Colectivos hadden tot gevolg dat verzoeker vreesde voor zijn leven en uiteindelijk besliste om het land te verlaten. Bij elke manifestatie waagde verzoeker zijn leven om te vechten voor een betere toekomst. Op een bepaald ogenblik heeft een colectivo een wapen op zijn hoofd gehouden om hem persoonlijk te bedreigen. Verzoeker was doodsbang en dacht dat hij zou sterven. Vervolgens werd verzoeker persoonlijk bedreigd op zijn facebookaccount als equalido (opposant) hetgeen hem opnieuw angst inboezemde. Bovendien kon hij zich niet langer veilig op straat begeven omwille van de wagens van SEBIN, die overal waren. Hij vreesde dat één van deze wagens ook hem zou kunnen omverrijden, zoals gebeurd was met een ander meisje. In zijn binnenste vreesde zelfs dat de colectivos zijn woning zouden binnenvallen of in brand steken. Hij koesterde aldus een duidelijke vrees voor vervolging, een vrees die ingegeven was door objectieve daden van vervolging en die dermate groot was geworden dat hij zijn leven niet kon verderzetten in Venezuela.

Als verzoeker zijn politieke activiteiten zou hebben aangehouden, zou dit nog meer ernstige gevolgen hebben kunnen gehad. Het gegeven dat hij 'maar' een coördinator was, zoals het CGVS stelt, heeft

geenszins tot gevolg de situatie niet had kunnen escaleren. De verzoekende partij maakt talloze landinformatie over waaruit blijkt dat talloze jongeren op arbitraire wijze werden gearresteerd naar aanleiding van protesten, waarbij blijkt wordt gegeven van arbitrair geweld (foltering, misbruik...). Verder maken zij diverse artikelen over waaruit blijkt dat coördinatoren in de regio effectief worden vervolgd door middel van arrestaties (zie stuk 3). Als verzoeker nog langer in Venezuela zou zijn gebleven, zou zijn situatie verergerd zijn.

Het CGVS acht echter de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig omwille van de volgende motieven:

Volgens het CGVS zou verzoekster tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de wijze waarop hij coördinator werd, met name of dit al dan niet via een verkiezing verliep: Verzoeker heeft nooit verklaard dat de functie van coördinator niet via een verkiezing zou lopen. Verzoeker lichtte daarentegen toe dat hij weldegelijk verkozen werd als coördinator. Doch toen hem gevraagd werd waarom er hij dan specifiek verkozen werd, antwoordde verzoeker bescheiden dat men niet voor zijn persoon zelf gekozen had, doch wel omdat men hem het meest geschikt achtte voor de functie (adm. dossier, p. 17-18)
(...)

Het CGVS stelt vervolgens dat er onduidelijkheden zouden zijn omtrent de precieze inhoud van verzoekers functie, met name omdat zijn zusje eveneens had verklaard dat verzoeker verantwoordelijk was voor de loonbrieven. Deze verklaring kan echter niet correct zijn, gezien verzoeker actief was in een jongerenafdeling, waarin de jongeren actief waren op een vrijwillige basis. Zijn zusje was echter amper 13 jaar oud toen verzoeker verkozen werd als coördinator en amper 16 jaar toen zij het land reeds ontvluchtte, zodat enige onjuistheden of discrepanties in haar verklaringen omtrent de functie van haar broer niet als doorslaggevende reden kunnen worden gehanteerd om verzoekster asielaanvraag te weigeren.

Het CGVS stelt verder dat het attest, dat verzoeker neerlegde van zijn politieke partij ongeloofwaardig zou zijn omdat het bevestigt dat verzoeker actief zou zijn geweest voor de gouverneursverkiezingen in oktober 2017 terwijl hij het land reeds had verlaten in maart 2017. Echter de campagne voor de gouverneursverkiezingen ving reeds aan in 2016, jaar waarin verzoeker nog steeds in Venezuela was. Pas achteraf werden de gouverneursverkiezingen uitgesteld naar januari 2017 en vervolgens naar oktober 2017 (zie stuk).

Verder stelt het CGVS dat het voormelde document attesteert dat verzoeker verkozen werd tot coördinator in mei 2014, terwijl verzoeker verkeerdelijk verklaarde dat dit in maart 2014 zou zijn geweest. Een verschil van amper één maand kan niet beschouwd worden als een doorslaggevende discrepantie, van aard om zijn asielaanvraag te weigeren. Uit het rapport van UNHCR blijkt bovendien dat de data het minst worden opgeslagen in iemands geheugen :

Zie UNHCR, *Beyond Proof Credibility Assessment in EU Asylum Systems* European RefugeeFund of the European Commission May 2013, p. 139

(...)

Het CGVS acht het verder ongeloofwaardig dat verzoeker persoonlijk zou zijn geïnterviewd door de colectivos/SEBIN.

Verzoekers nicht was coördinatrice voor communicatie. Op haar GSM stond haar werk als coördinatrice. Dergelijke informatie is relevant voor de overheid. Voormelde GSM werd afgenomen door de overheid. Het is evident dat op haar GSM ook gegevens van verzoeker, haar neef, terug te vinden waren, die samen met haar deelnam aan verschillende manifestaties (berichtjes, foto's enz.). Het is in deze omstandigheden geenszins abnormaal dat verzoeker korte tijd later persoonlijk werd geïnterviewd.

Verder stelt het CGVS dat het onwaarschijnlijk zou zijn dat de GSM van verzoekers nicht überhaupt zou zijn afgenomen door de SEBIN. Het CGVS acht het met name ongeloofwaardig dat haar GSM afgenomen zou zijn door de overheid, maar dat zij tegelijk een foto kon voorleggen die zij op dezelfde dag met deze GSM had gemaakt. Zij heeft voormelde foto echter getrokken met haar GSM en onmiddellijk daarna verstuurd naar de whatsapp groep van de jongerenafdeling van un Nuevo Tiempo. Dezelfde dag heeft één van haar andere neven deze foto eveneens gepost op twitter. Bijgevolg is het logisch dat zijn nicht nog in het bezit was van deze foto en hem kon neerleggen tijdens haar verhoor.

Volgens het CGVS zou het ongeloofwaardig zijn dat SEBIN zich zou verplaatsen steeds met eenzelfde type witte wagens zonder nummerplaat. Verzoeker verklaarde dat de wagens van de SEBIN getinte ruiten hadden zodat de chauffeurs niet zichtbaar waren en geen nummerplaten zodat de wagens niet konden worden geïdentificeerd. Het gegeven dat de SEBIN op deze wijze zich verplaatste getuigt geenszins van ondoordachtheid, maar wijst erop dat de SEBIN anoniem zou blijven (adm. dossier, p. 26): "Het waren geen personen maar een wagen, dezelfde soort wagen zonder nummerplaat die we zagen aan bijeenkomsten, met getinte ruiten zodat je ze niet kon zien. Het waren verschillende auto's..." Reeds tijdens de verhoren werden er foto's neergelegd waaruit blijkt dat de veiligheidsdiensten effectief zo te werk gaan in het straatbeeld. Een foto van dergelijk voertuig werd eveneens neergelegd tijdens de verhoren van verzoeker, zijn zus en nicht.

Het CGVS argumenteert verder dat verzoeker slechts anekdotische verklaringen zou hebben afgelegd omtrent de gebeurtenissen van 01/09/2016, en zou het ongeloofwaardig zijn dat verzoeker en zijn zus niet werden gearresteerd dankzij de tussenkomst van hun neef, die lid was van de Nationale Garde. Het is niet onwaarschijnlijk dat een familielid probeert om verzoeker en zijn zusje te laten wegllopen. Bovendien verklaarde verzoeker dat dit familielid achteraf zelf Venezuela diende te ontvluchten omwille van persoonlijke problemen (adm. dossier, p. 16):
(...)

Volgens het CGVS zou verzoeker verder tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over zijn activiteiten na 01/09/2016, nl. tijdens zijn verhoor voor de DVZ en voor het CGVS. Er dient echter te worden opgemerkt dat het verhoor voor de DVZ een verkort verhoor is, waar er geen gedetailleerde informatie werd gevraagd. Verzoeker lichtte zijn problemen voor de DVZ toe in slechts 7 volzinnen terwijl het verhoor voor het CGVS meerdere uren in beslag nam.

Voor de DVZ verklaarde verzoeker het volgende (adm. dossier, p. 35):
(...)

Voor het CGVS verklaarde verzoeker het volgende (adm. dossier, p. 19):
(...)

Het CGVS acht het verdere vreemd dat de overheid nooit naar verzoeker op zoek is gegaan in zijn woning noch hem ooit heeft gearresteerd of klacht tegen hem heeft neergelegd. Het CGVS heeft de asielaanvraag van verzoeker afgewezen omdat hij op legale wijze het land heeft kunnen verlaten zonder noemenswaardige problemen.

Terzake heeft verzoeker weldegelijk problemen ondervonden toen hij het land probeerde te verlaten. Hij werd uit de rij van passagiers gehaald om vervolgens te worden ondervraagd. De politie ondervroeg waarom hij het land verliet, naar welke universiteit hij ging, welke intenties hij had met haar reis. Hij kon ontsnappen doordat zij de overheid probeerde te overtuigen dat hij enkel de intentie om met vrienden in het buitenland te vieren. Hij was erg bang.

Maar bovenal doet gegeven dat verzoeker niet daadwerkelijk werd gearresteerd, geen afbreuk aan zijn gegronde vrees voor vervolging. De overheid heeft tot doel om de opposanten dermate te intimideren dat zij uiteindelijk afzien van hun politieke activiteiten (achtervolgen met wagens van SEBIN, aanvallen tijdens manifestaties enz). Indien zij echter hun politieke activiteiten aanhouden, werd hierboven aangetoond dat zij weldegelijk een risico lopen op verregaandere vervolging. Verzoeker is tijdig gevlucht.

Tenslotte verwijt het CGVS aan verzoeker dat hij geen bewijs overmaakt van de bedreigingen op facebook. Verzoeker verklaarde echter reeds tijdens zijn verhoor voor het CGVS dat verzoeker ingevolge de bedreigingen zijn facebookaccount definitief had afgesloten (adm. dossier, p. 21).

Besluit: Rekening houdende met het voorgaande is de bestreden beslissing van het CGVS ongegrond en heeft verzoeker hoger beroep aangetekend.

ONDERGESCHIKT WAT BETREFT DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING:

24. Het CGVS stelt dat er actueel geen sprake is van een gewapend conflict in Venezuela. De subsidiaire bescherming geldt echter niet alleen voor burgers die het slachtoffer zijn van gewapend conflict, doch geldt voor iedereen voor wie er 'zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat,

wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen'. De ernstige schade bestaat niet alleen uit schade door gewapend conflict doch eveneens uit schade door uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

25. In strijd met het CGVS is UNHCR van mening dat burgers van Venezuela, die niet vallen onder de Vluchtelingenconventie, wel in aanmerking komen voor een bredere vorm van internationale bescherming:

(...)

Uit voormelde nota blijkt afdoende dat UNHCR van mening is dat geen enkele burger van Venezuela mag worden teruggestuurd naar Venezuela, en dit omwille van algemene situatie in het land waaraan elke burger onderworpen is.

26. Momenteel is er een dermate grote crisis in Venezuela dat al meer dan 4 miljoen mensen het land hebben verlaten:

Zie IOM – International Organization for Migration, Venezuela, Number of Venezuelans leaving their country reaches 4 million, 07/06/2019:

“(…)”

27. De bevolking van Venezuela ontvlucht het land omwille van 2 belangrijke redenen, enerzijds de humanitaire crisis in het land, anderzijds de politieke crisis. Daarbij worden de burgerrechten van de bevolking, voornamelijk de bevolking die de regering van Maduro niet steunt, systematisch geschonden door de overheid. Het betreft een systematische vervolging:

Zie FCO – UK Foreign and Commonwealth Office, Annual report on human rights in selected countries in 2018 (see Chapter 5 for individual country chapters), 5 June 2019

(...)

28. Als gevolg hiervan heeft UNHCR uitdrukkelijk geoordeeld dat de burgerbevolking van Venezuela niet mag worden teruggestuurd naar dit land. Voormeld rapport wordt trouwens uitdrukkelijk geciteerd in de veiligheidsnota's waarnaar het CGVS verwijst in de bestreden beslissing:

Zie UNHCR guidance note on international protection for Venezuelans, mei 2019,

“(…)”

29. Dit luik, met name de humanitaire crisis in het land, wordt volledig genegeerd door het CGVS. Nochtans blijkt uit diverse rapporten dat de overheid haar bevolking opzettelijk uithongert, hetgeen neerkomt op een vervolging:

“(…)”

30. De bevolking slaagt er niet meer in te voorzien in elementaire basisbehoeften en de situatie zal verder verslechteren. Er zijn geen medicijnen, er is amper elektriciteit en stromend water en vlees is niet langer beschikbaar/betaalbaar. Bovendien blijkt dat deze crisis het gevolg is van het overheidshandelen zelf, meer nog dat het ontnemen van de basisnoden aan de bevolking heel vaak een wapen om dissidente burgers te bestraffen:

Zie HRC – UN Human Rights Council (formerly UN Commission on Human Rights), Venezuela, Report on the human rights situation (economic and social rights; civil and political rights; access to justice; reparation for victims; groups at risk; other topics (Advance unedited version), 05/07/2019

(...)

Zie Van Praag, Oriana (Author), published by ReliefWeb, Venezuela, Report on humanitarian and political crisis in the country, Understanding the Venezuelan Refugee Crisis, 13 September 2019

(...)

BAMF, Report on the current situation, Länderreport 17; Venezuela, september 2019

(...)

32. In casu raakt de algemene humanitaire crisis elke burger van Venezuela, in het bijzonder de schaarste aan voedsel, de schaarste aan medicijnen, de dagenlange stroomonderbrekingen in het land, het aanhoudend geweld, enz.”

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden landinformatie over vervolging van coördinatoren (stuk 3) en een artikel over de uitgestelde gouverneursverkiezingen (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) een aanvullende nota met bewijsstukken neer waaruit blijkt dat het verzoekschrift tijdig aan de postdiensten werd overhandigd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart vervolging te vrezen door de Venezolaanse autoriteiten omwille van zijn politieke oppositieactiviteiten. Hij verklaart coördinator van registers en statistieken te zijn geweest voor de jongerenafdeling JDS van de oppositiepartij *Un Nuevo Tiempo* en deelgenomen te hebben aan verscheidene betogingen.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Vooreerst dient verzoekers beweerd politiek activisme sterk genuanceerd te worden. De bestreden beslissing duidt hieromtrent terecht het volgende aan:

“Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u in Venezuela slechts in beperkte mate politiek actief was. U verklaarde sinds 2012 deel te nemen aan activiteiten van de jongerenafdeling van de partij Un Nuevo Tiempo en sinds 7 maart 2014 actief te zijn als coördinator van registers en statistieken voor de jongerenafdeling van de partij in uw gemeente (CGVS, p. 7). Er dient te worden opgemerkt dat dit om een vrijwillige functie gaat die uw opnam binnen de jongerenafdeling van de partij waarvoor u niet betaald werd (CGVS, p. 9).

Bovendien bevatten uw verklaringen enkele incoherenties waardoor er twijfels ontstaan over de exacte toedracht van uw activisme binnen de jongerenafdeling van Un Nuevo Tiempo in uw gemeente. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over hoe u verkozen bent geraakt tot coördinator. Zo verklaarde u eerst dat mensen zich kandidaat konden stellen en dat er via een interne stemming binnen de partij wordt gestemd op de kandidaten (CGVS, p. 7). U verklaarde dat er meerdere kandidaten waren (CGVS, p. 7). Gevraagd om welke reden ze voor u hebben gekozen voor die functie, stelt u dat het niet zo was dat er op iemand gestemd werd maar dat u enkel als geschikte kandidaat werd bevonden (CGVS, p. 8). Voorts wordt er opgemerkt dat u en uw zus tegenstrijdige verklaringen aflegden over de inhoud van de functie die u juist uitvoerde. Uw zus verklaarde dat u onder andere verantwoordelijk was voor de loonbrieven (zie CGVS 1901389, p. 4). U heeft tijdens uw verklaringen over uw functie als coördinator echter niet gesproken over uw verantwoordelijkheid voor de loonbrieven (CGVS, p. 7-8). Het feit dat u en uw zus tegenstrijdige en vage verklaringen afleggen over jullie functies en toetreding tot de partij, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Het is voorts bijzonder vreemd dat er in de door u voorgelegde brief van Un Nuevo Tiempo, waarin uw activisme voor de partij beschreven staat, melding wordt gemaakt van het feit dat u op 7 mei 2014 werd verkozen tot coördinator, terwijl uzelf verklaarde dat u op 7 maart 2014 werd benoemd tot coördinator (CGVS, p. 7). (...) Het feit dat de inhoud van de brief van uw partij, het enige door u neergelegde document dat afkomstig is van uw partij, niet overeenkomt met uw verklaringen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de exacte toedracht van uw activisme voor Un Nuevo Tiempo.”

Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen over de wijze waarop hij coördinator werd, geeft verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij nooit verklaard heeft dat de functie van coördinator niet via een verkiezing zou verlopen en licht hij toe dat hij bescheiden antwoordde dat men niet voor zijn persoon zelf gekozen had, doch wel omdat men hem het meest geschikt achtte voor de functie. Verzoeker kan in zijn redenering echter niet worden gevolgd. In de notities van het persoonlijk onderhoud leest de Raad dat verzoeker eerst verklaarde dat er via een interne stemming binnen de partij wordt gestemd op de kandidaten (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7) om dan later op te merken dat *“het (...) niet echt (was) dat ze op iemand stemmen en niet op iemand stemmen”* (ibid., p. 8). Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Bovendien legden verzoeker en zijn zus tegenstrijdige verklaringen af over de inhoud van zijn functie. Waar verzoeker deze incoherenties wijt aan het feit dat zijn zus amper 13 jaar oud was toen hij verkozen werd als coördinator, overtuigt hij allerminst. In de notities van het persoonlijk onderhoud met verzoekers zus, leest de Raad dat verzoekers zus reeds op 5 mei 2014 begon deel te nemen aan activiteiten van de partij en dat zij vanaf februari 2015 zelf als coördinatrice begon te werken voor de partij (adm. doss., stuk 11, map met ‘landeninformatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van L. B. A. A., p. 4). Dat zij niet zou weten wat de functie van haar broer, die tijdens diezelfde periode ook coördinator was binnen diezelfde partij, precies inhoudt, acht de Raad dan ook niet aannemelijk.

Hierbij komt nog dat verzoeker verklaart op 7 maart 2014 te zijn benoemd als coördinator terwijl in de door hem voorgelegde brief melding wordt gemaakt van 7 mei 2014. Verzoeker doet dit af als niet doorslaggevend en citeert uit een rapport van UNHCR waarin wordt aangegeven dat data het minst wordt opgeslagen in iemands geheugen. De Raad is echter van oordeel dat van iemand die beweert politiek actief te zijn geweest bij een oppositiepartij en omwille hiervan stelt vervolging te vrezen, redelijkerwijs kan en mag verwacht worden dat hij precies weet wanneer hij binnen die partij benoemd werd tot coördinator, temeer wanneer men zoals verzoeker informatie voorlegt waarin de datum van zijn benoeming tot coördinator vermeld staat. Het feit dat verzoekers verklaringen niet overeenkomen met de inhoud van dit attest – het enige document overigens dat verzoeker van zijn partij voorlegt – doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot de exacte toedracht van zijn activisme voor de partij, alsmede aan de authenticiteit van het door hem voorgelegde stuk. Daarenboven stelt de Raad vast dat het attest een gesolliciteerd karakter vertoont nu dit dateert van 6 september 2019 en enkel opgesteld is ten behoeve van verzoekers verzoek om internationale

bescherming. Gelet op de voorgaande vaststellingen is de bewijswaarde van voormeld attest bijzonder relatief. Omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, volstaat dit document op zich niet om het vluchtrelaas van verzoeker geloofwaardig te bevinden. Er moet bijgevolg ook nagegaan worden of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Ofschoon kan worden aangenomen dat hij banden heeft met de oppositiepartij *Un Nuevo Tiempo* en dat hij deelgenomen heeft aan betogingen, maakt verzoeker gelet op de voorgaande overwegingen het door hem aangemeten profiel als persoon met een hoge functie binnen deze partij niet aannemelijk.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar en citeert uit landeninformatie waarin gewag gemaakt wordt van mensenrechtenschendingen ten aanzien van politieke opposanten. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de landeninformatie waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gegaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen geviséerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. Het rapport *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Het recentere rapport *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). Amnesty International stelt dat er in januari 2019 doelgerichte executies (*“targeted executions”*) plaatsvonden, gebaseerd op het profiel van de slachtoffers (*“based on the profile of the victims”*), zijnde jonge mensen die kritisch waren ten aanzien van de regering, of als dusdanig gepercipieerd werden door de autoriteiten, afkomstig uit gebieden waar lage inkomsten zijn en wiens deelname aan de protesten zichtbaar was of wiens kritieken viraal gingen via de sociale media (*“young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media”*) (Amnesty International, *“Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela”* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in de *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er in Venezuela sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO *“Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social”* (OVCS) vinden er de laatste jaren telkens een 10000-tal protesten plaats waarvan 9715 tussen 1 januari en 31 mei 2019. In 2019 zouden de GNB (*Guardia nacional bolivariana*), de PNB (*Policía nacional bolivariana*), de FAES (*La Fuerza de acciones especiales*) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C. A. R. per e-mail informatie in over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld en horen tot de gevaarlijkste steden ter wereld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. *Colectivos* manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Voorts stelt deze COI

dat Juan Guaidó verzwakt uit de mislukte staatsgreep komt: *“De aanhangers van Guaidó vallen na het falen van de opstand moeilijker te mobiliseren en velen ontvluchten het land. Dit dwingt Juan Guaidó ertoe in te zetten op een onderhandelde oplossing, temeer omdat zijn oppositiebeweging niet over een gewapende arm beschikt. Het slagen van de onderhandelingen voor een regimewissel hangt voor een groot stuk af van de positie die het leger en de veiligheidsdiensten innemen”*. Anderzijds wordt ook opgemerkt dat *“het optreden van de autoriteiten tegen oppositiepolitici na de poging tot staatsgreep op 30 april een paar dagen op zich liet wachten. Dit vormt mogelijk een aanwijzing dat de steun van het leger en van andere staatsinstellingen aan het Maduro- regime afkalft. Experts omschrijven de huidige situatie als “een catastrofale patstelling”, die de humanitaire noodsituatie in het land verergert”*.

Uit deze informatie kan worden afgeleid dat de politieke en veiligheidssituatie in Venezuela verontrustend is en blijft. Echter, zoals uit het rapport *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van OHCHR van 5 juli 2019 blijkt, worden nog steeds overal in het land betogingen gehouden en is de algehele situatie ongewijzigd. De Raad stelt uit de informatie in het administratief dossier en bij het verzoekschrift vast dat Venezuela een economisch en sociaal ontredde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er thans nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging als student of als lid of sympathisant van de oppositie onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dat verzoeker in werkelijkheid niet persoonlijk geïdendeerd wordt door de Venezolaanse autoriteiten wordt bevestigd door wat volgt.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker amper 11 dagen nadat de gsm van zijn nicht tijdens een staking op 13 juni 2016 werd afgenomen, door leden van een paramilitaire veiligheidsorganisatie zou zijn geïdentificeerd als een familielid van zijn nicht. Verzoeker betwist dit en wijst er in zijn verzoekschrift op dat op de gsm van zijn nicht werk stond opgeslagen als *“coördinatrice”*. Verzoeker gaat evenwel voorbij aan de gedane vaststelling dat zijn nicht geenszins kon worden beschouwd als een prominent lid van de Venezolaanse oppositie. Bijgevolg is het wel degelijk ongeloofwaardig dat de Venezolaanse inlichtingendienst na de inbeslagname van haar gsm de moeite zou doen om haar constant in de gaten te houden en een overzicht te maken van haar familiaal netwerk en dat vervolgens te communiceren naar een paramilitaire organisatie die hen helpt om betogingen neer te slaan.

Daarnaast zijn verzoekers verklaringen over hoe hij in de gaten werd gehouden door de veiligheidsdienst niet geloofwaardig. De commissaris-generaal overweegt hierover terecht het volgende: *“U geeft aan dat jullie bij betogingen en bijeenkomsten vaak wagens van de Venezolaanse inlichtingendienst zagen. Jullie herkenden die omdat het witte geblindeerde wagens waren die zonder nummerplaat rondreden. Nadat u tijdens betogingen in juni 2016 persoonlijk geïdendeerd werd door de veiligheidsdiensten merkte u nadien op verschillende plaatsen waar u naar toe ging eenzelfde witte auto zonder nummerplaat op. U zag die zowel in uw woonplaats Araure in een straat bij de ingang van de compound waar u woonde en aan het kantoor van Un Nuevo Tiempo, als in de stad Barinas aan de universiteit waar u studeerde en de residentie waar u daar sliep (CGVS, p. 11-12 en 16-17). Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat de Venezolaanse inlichtingendienst in een poging om u te schaduwen steeds gebruik zou maken van eenzelfde type wagen, met name een witte geblindeerde wagen zonder nummerplaat. Aangezien een dergelijke wagen nogal gemakkelijk te herkennen is, is het totaal onaannemelijk dat de inlichtingendienst die steeds zou gebruiken om mensen te schaduwen. Ook uw verklaringen over de manier waarop u en uw zus konden ontkomen nadat jullie werden aangehouden tijdens de betoging van 1 september 2016 hangen van toevalligheden aan elkaar en overstijgen nauwelijks het anekdotische. Zo stelt u dat jullie samen met een groot aantal andere betogers werden omsingeld door agenten van de politie en de nationale garde. Vervolgens werden jullie door een agent hardhandig naar de muur gedraaid. Daarop hoorde u een andere agent zeggen: zoek een manier om hen mee te nemen en te plaatsen. Toen u zich omdraaide zag u uw neef die bij de nationale garde werkt. Hij droeg u op te lopen en zo konden u en uw zus ontkomen (CGVS, p. 12). Een dergelijke gang van zaken kan evenwel bezwaarlijk als aannemelijk worden beschouwd. Deze vaststelling ondermijnt verder de door u voorgehouden persoonlijke problemen met de autoriteiten in Venezuela.”*

Behoudens het louter volharden in en herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het tegenspreken van de gedane vaststellingen, brengt verzoeker geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan die deze pertinente vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn activiteiten na de betoging van 1 september 2016. De commissaris-generaal licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw moeder u, na de betoging op 1 september 2016 waarbij u werd aangevallen, een straatverbod heeft opgelegd, waarna u contact opnam met familieleden die reeds in de Dominicaanse Republiek verbleven om uw vertrek te regelen (DVZ, vragenlijst vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS stelde u echter op 16 september 2016 nog naar een betoging te zijn geweest, waar u van op afstand toekeek (CGVS, p. 12). Vervolgens verklaarde u naar Barinas te zijn gegaan, waar u wilde blijven studeren (CGVS, p. 12). U legde eveneens tegenstrijdige verklaringen af over contacten die u had met de colectivos. U verklaarde eerst dat u na de confrontatie van 1 september 2016 geen persoonlijk contact meer heeft gehad met de colectivos (CGVS, p. 16). Vervolgens verklaarde u dat u elke keer dat u buitenkwam in contact kwam met de colectivos die bedreigingen naar u riepen (CGVS, p. 17-18). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoekers betoog dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) kort is en er geen gedetailleerde informatie werd gevraagd, biedt geen verschoning voor de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Van verzoeker kan en mag dan ook worden verwacht eenduidige verklaringen af te leggen over feiten die de rechtstreekse aanleiding vormden van zijn vertrek. Verzoeker blijft hiertoe echter duidelijk in gebreke.

In de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) leest de Raad duidelijk dat verzoeker het volgende liet optekenen:

“In september 2016, tijdens het referendum van 20% handtekeningen, werd ik zwaar aangevallen door militairen van de overheid. Hierop besloot mijn moeder me een straatverbod op te leggen, gezien ons huis onder constante controle was van de SEVIN. Hierop nam ik contact op met familieleden die reeds in de Dominicaanse Republiek verbleven. Ze hebben me geld opgestuurd om een ticket aan te kopen. Van zodra ontvangen, ben ik vertrokken” (adm. doss., stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5).

In de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS leest de Raad op pagina 12-13 daarentegen het volgende:

“(…) Ik ben dan afscheid gaan nemen van mijn nicht in Acarigua toen ze vertrok en op 1 september vond de grote verovering van Caracas plaats. Dat is een betoging, de grote verovering van Venezuela. Die dag werden alle militanten en alle leden van alle oppositiepartijen opgeroepen om van de staat te eisen dat ze alle handtekeningen telden en valideerden in het referendum proces. Heel Venezuela begaf zich naar Caracas. Degene die niet naar daar konden gaan betoogde aan de vestigingen van de CNE in de verschillende staten. Mijn zus en ik gingen ook naar het gebouw van de CNE. Op enkele meters verwijderd daarvan werden we aangevallen door colectivos. We probeerde zo dicht mogelijk bij het gebouw te komen. Heel het gebouw werd omringd door politie en nationale garde die zoveel mogelijk mensen probeerde te vangen. Een nam ons vast en duwde ons hardhandig met ons gezicht naar de muur. Ik hoorde een andere zeggen: zoek een manier om hen mee te nemen en te plaatsen. Toen ik achterom keek, herkende ik mijn neef. Hij is een agent van de nationale garde. Hij zei: "loop", enkel zo zijn mijn zus en ik weggekomen. Anders zou ook mijn zus gevangen genomen zijn, ook al is ze minderjarig.

Dit zijn foto's van die dag (E) de mars in die ochtend, hier vanachter zijn mijn zus en ik, hiervoor is de voorzitter van de staat Portuguesa. En beelden van de aanval die we hebben gekregen (F) en dit een voorbeeld van jongens die ze meenemen in de vrachtwagen in Caracas, dat gaat niet over ons.

We zijn toen weggelopen en hebben ons in een bakkerij nabij verschuild. Die was net de poorten, luifels aan het toedoen. Daar bleven we een tijdje opgesloten met het personeel en andere mensen tot de nationale garde weg was en we onze moeder konden bellen om ons te komen ophalen.

Op 16 september werd er opnieuw betoogd aan de CNE omdat ons recht tot een referendum werd geweigerd. Het enige wat we vroegen was een datum voor het referendum. Ik ben alleen gegaan maar ver weg gebleven omdat ik eerder al veel risico gelopen. Die dag hebben ze de voorzitter van de partij aangevallen. Maar ik heb geen contacten gehad met de ordediensten die dag.

Ik besloot toen om in Barrinas te blijven om te studeren, ik dacht ik daar veiliger zou zijn omdat niemand mij daar kende. Daar ik zag opnieuw rond de unief de wagens van de sebin rond rijden. Aan de unief vonden hevigere protesten plaats. De colectivos waren overal. Ik kwam te weten dat in de stad in Araure een meisje werd omver gereden door een auto van de Sebin. Ik was bang dat het mij ook kon overkomen. Heel de maanden januari en februari bleef ik thuis binnen opgesloten bij mijn moeder zitten, tot ik in maart besloot te vertrekken uit het land, wegens de constante druk die ik en de andere politieke leiders voelden. Op 30 maart ben ik vertrokken. (...)"

Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Het is niet ernstig te noemen dat verzoeker voor de DVZ volledig onvermeld liet dat hij na de betoging op 1 september 2016 nog naar de betoging op 16 september geweest is, dat hij vervolgens in Barrinas bleef om er te studeren en daar opnieuw wagens van Sebin zag rondrijden en dat hij twee maanden thuis binnen bleef bij zijn moeder. In de bestreden beslissing wordt overigens tevens vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de contacten die hij had met de *colectivos*. Verzoeker gaat hier in zijn verzoekschrift echter niet op in.

Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoeker volgens zijn verklaringen nooit werd gearresteerd door de Venezolaanse autoriteiten en dat er evenmin ooit een klacht tegen hem werd neergelegd wegens zijn activisme (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16, en stuk 7, vragenlijst, vragen 3.1. en 3.2.). Noch verzoeker zelf, noch zijn familie of vrienden werden ooit aangesproken door de Sebin (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). De autoriteiten zijn verzoeker ook nooit bij hem thuis komen zoeken, terwijl verzoeker nog zes maanden na de bedreiging van de *colectivos* in zijn huis zou hebben verbleven (*ibid.*, p. 18).

Verzoeker legt in zijn verzoekschrift uit dat de overheid tot doel heeft om opposanten te intimideren zodat zij uiteindelijk afzien van hun politieke activiteiten en geeft aan dat hij tijdig gevlucht is. Hiermee spreekt hij evenwel de objectieve informatie waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd wordt en waaruit hij in het verzoekschrift citeert tegen. Uit deze informatie blijkt immers dat de Venezolaanse overheid zich schuldig maakte aan hardhandig politieoptreden, arbitraire aanhoudingen en gerechtelijke vervolgingen met als doel haar macht te handhaven. Dat de Venezolaanse overheid zich dus louter beperkt zou hebben tot intimideren in de hoop dat verzoeker zijn politieke activiteiten zou stopzetten, mist bijgevolg elke ernst en feitelijke grondslag.

Verzoeker legt evenmin bewijzen voor van de bedreiging die hij via *facebook* zou hebben gekregen. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij ingevolge de bedreigingen zijn *facebookaccount* definitief heeft afgesloten, doch het blijft hier bij gratuite beweringen. Hoe dan ook doet dit niets af aan het feit dat verzoeker geen bewijzen voorlegt van deze bedreiging.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dan ook niet dat de Sebin actief naar hem op zoek zouden zijn geweest. Deze vaststelling vindt bevestiging in het feit dat verzoeker op legale wijze zijn land kon verlaten om naar de Dominicaanse Republiek te gaan en dat hij daarbij op de luchthaven van Caracas geen problemen kende om het land te verlaten (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij wel degelijk problemen ondervond toen hij het land probeerde te verlaten en dat hij met name uit de rij van passagiers werd gehaald om vervolgens te worden ondervraagd, doch hij blijft hier bij loutere verklaringen *post factum*. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde verzoeker nog duidelijk: "*Nee, geen problemen gehad, ben met een privé wagen naar de luchthaven gegaan en ben meteen overgegaan tot het inschepen*" (*Ibid.*, p. 9).

Uit dit alles blijkt dat verzoeker niet persoonlijk door de Venezolaanse autoriteiten werd gevisieerd. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat er volgens verzoekers moeder, waarmee verzoeker nog contact heeft, sinds het vertrek van verzoekers zus in november 2017 tot op heden geen nieuwe ontwikkelingen zijn gebeurd met betrekking tot de beweerde problemen van verzoeker en zijn zus (*ibid.*, p. 6).

Er zijn dan ook geen indicaties dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van zijn deelname aan betogingen en zijn banden met de partij *Un Nuevo Tiempo*.

De hier nog niet besproken documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 10, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover in de bestreden beslissing als volgt:

"Wat betreft de foto's waarop u staat afgebeeld bij functionarissen van de partij Un Nuevo Tiempo en tijdens deelnames aan manifestaties en demonstraties, dient ten eerste te worden benadrukt dat het gegeven dat u aan deze activiteiten deelnam en dat u in contact stond met leden van Un Nuevo Tiempo niet wordt betwist. Uit deze foto's kan echter niet worden afgeleid dat u als gevolg van uw politieke activiteiten persoonlijk door de colectivos of door de Sebin werd vervolgd. Wat betreft de foto's waarop u niet staat afgebeeld wordt dan weer benadrukt dat deze bezwaarlijk kunnen gebruikt worden om uw politiek activisme aan te tonen of om aan te tonen dat u als gevolg hiervan vervolgd werd. In verband met de verschillende krantenartikelen die u neerlegt dient dan weer te worden opgemerkt dat u in deze stukken niet wordt vermeld en dat u ze louter neerlegt om de algemene situatie in uw regio en in Venezuela als geheel te schetsen. Uit deze stukken kan dus evenmin worden opgemaakt dat u persoonlijk werd vervolgd. Wat betreft uw geboorteakte en de huwelijksakte van uw zus wordt opgemerkt dat deze stukken enkel informatie bevatten omtrent uw identiteit en nationaliteit, gegevens die in deze beslissing niet dadelijk ter discussie staan. Het uurrooster van uw studies heeft evenmin betrekking op de problemen die u in Venezuela zou gekend hebben. Uw politieke voorkeur en activisme staat hier niet ter discussie, maar de door uw voorgelegde documenten tonen geenszins aan dat u persoonlijk in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten terecht kwam of zou kunnen komen in de toekomst."

Verzoeker ontwikkelt in voorliggend verzoekschrift geen concrete argumentatie tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot deze neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming ten opzichte van Venezuela.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, herneemt de Raad dat hij niet ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoeker geen hoog politiek profiel heeft. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU.

De Raad kan dan ook verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden politieke vervolging niet heeft aangetoond en evenmin aannemelijk maakt een profiel te hebben dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in de boven geciteerde mensenrechtenrapporten (OHCHR, "Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela", juli 2019, en Amnesty International, "Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela", 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in de "COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019).

Wat betreft verzoekers verwijzing naar landeninformatie over de precare socio-economische situatie in Venezuela, stelt de Raad vast dat uit de informatie vervat in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat de socio-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een

stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

De Raad wijst op de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) waar wordt geoordeeld dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

In het arrest van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81: “The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual’s claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)”. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “Y./Rusland”, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, “Saadi/Italië”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “Mamatkulov en Askarov/Turkije”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “Müslim/Turkije”, § 68).

In casu kan verzoeker niet stellen dat hij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden, noch kan hij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie of verregaande onverschilligheid zou bestaan om hem persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Uit zijn verklaringen blijkt evenmin dat verzoeker geheel afhankelijk was of is van overheidssteun (o.a. via het systeem van de ‘carnet de la patria’) of dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “Salah Sheekh / Nederland”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “M.S.S. / België en Griekenland”, § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Verzoeker was echter gehuisvest en leefde niet in armoede. Zijn moeder woont nog in Venezuela en is in het bezit van een eigen woning (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Zij was eigenaar van een aantal kledingwinkels in Venezuela en verdiende genoeg om de kosten te dekken en onderwijs te betalen (*ibid.*, p. 6). Tevens heeft verzoeker er nog nonkels en tantes wonen (*ibid.*, p. 5). Verzoeker had voldoende middelen en tijd om te studeren en werkte niet (*ibid.*, p. 6). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoeftigheid en dat hij dus een onmenselijke of vernederende behandeling dient te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de rapporten in het administratief dossier of deze die door verzoeker werden neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van

internationale bescherming te bieden. Verzoeker dient aldus *in concreto* aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.3.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie vervat in het administratief dossier en waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusvenezuelasituationsecuritaire20190404.pdf> of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusvenezuelaveiligheidssituatieaddendum20190701.pdf> of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Dit motief wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht, zodat het onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN